

schappen), van welke maatschappij hij spoedig de ziel werd. Ook Jan Immerzeel, de uitgever te Rotterdam, was dichter, en bij hem gaf Tollens zijn eersten bundel „Gedichten” in 1808 uit, in 1813 en 1815 gevolgd door een tweede en derde deel; de „Minnezangen” verschenen er in 1810 als „Minne-dichtjes”.

De geweldige tijden, die hij beleefde, deden zijn talent als volkszanger openbaren; een diep gemoed uit zich in „Bij God, het zal niet wederkomen” van 1813 (Rotterd. avondblad van 16 Dec.) en in de „Wapenkreet” van 1815. In 1816 verscheen het bekende „Nova Zembla”, terwijl „Wien Neerlands Bloed” in 1817 het resultaat van Van Kinsbergen’s prijsvraag was. In 1818 en 1820 verschenen de „Roman-cen”, in 1821 „Nieuwe Gedichten”. Hij werd de alom gevierde dichter; en tot in het derde kwartaal der eeuw, ook na zijnen dood, is hij dat gebleven. Sommige gedichten verschenen in zeer groote oplagen, andere zooals „Aan een gevallen meisje” werden in vele talen vertaald. En ook voor onzen tijd, die zoo snel vergeet, is er nog veel moois in de eenvoudige poëzie van Tollens; ze komt uit het hart en wil geen psychologische raadsels oplossen.

In 1829 gaf Immerzeel nog een tweede deel „Nieuwe Gedichten” van Tollens uit ¹⁾; toen kwam er een keerpunt.

Tollens was geen gemakkelijk auteur voor eenen uitgever, wat hij zelf herhaaldelijk betuigd heeft; hij had o.a. een afkeer van reclame die voor den uitgever natuurlijk van belang is. Dat was bij de uitgave van Feith’s „Gedenkzuil” ook reeds gebleken; G. T. N. Suringar had intekenlijsten willen rondsturen; maar Nierstrasz ried het dringend af; het zou Feith onwaardig zijn en . . . „Tollens zou zich dan zeker aanstonds terugtrekken”, schrijft hij aan Suringar (brief van 11 Febr. 1824); in een later schrijven werd dit nog eens bevestigd.

1) Nieuwe Gedichten 1e deel 2e druk 1829: „. . . Ik heb niets ter aanprijzing of ter versooning van deze Gedichten te zeggen. Ik geef ze voor hetgeen zij zijn: vruchten mijner weinige ledige uren. . . Ik vlei mij . . . dat men ook nu weder zal willen in het oog houden, hoezeer het gebrek des dichters aan eene geletterde opleiding en het gemis der gelegenheid om zijn natuurlijken aanleg uit te breiden en te volmaken, op zijne voortbrengselen invloeijen moet. . .